

Brve

times

3 / 2014

Z OBSAHU ČÍSLA

- Velký rozhovor
Na slovíčko s...
- Rozloučení s devátými třídami
- Vzpomínka na vysvědčení
- Školní tábor v Jizerských horách
- Škola nanečisto
- První školní den
- Školní výlet pro rodiče s dětmi
- Sportovní akce
- Akce pátých tříd
- Návštěva dožíněk
- Adaptační kurzy
- Zážitková akce pro sběrače
- Ze školní družiny
- Literární pokusy

*Brve times, časopis žáků, rodičů a přátel
ZŠ Bratraců Veverkových v Pardubicích*

č. 3/2014, 3. ročník, 7. vydání
datum vydání: 7. 11. 2014, uzávěrka: 31. 10. 2014
vydává: ZŠ Pardubice, Bratraců Veverků 866
odpovědný šéfredaktor: Mgr. Božena Jarešová
e-mail: brvetimes@seznam.cz

Stalo se u Veverků

Už o prázdninách se uskutečnil skvělý školní tábor v Jizerských horách na chatě Zvonice. Celotáborová hra měla název Expedice Muhu aneb po stopách vládce Jizerských hor. Účastníci si pobyt náležitě užili.

Školní rok 2014 – 2015 začal adaptačním kurzem budoucích prvňáčků. Děti se seznámily se školním prostředím, poznaly paní učitelky a paní vychovatelky. Zjistily, že škola je vlastně fajn a že se nemusí ničeho bát. První školní den si malí prvňáčci užili, byli ošerpováni, z rukou hokejistů, kteří je přišli podpořit, dostali pamětní list, ve třídách na ně čekaly malé dárky a vůbec nevadilo, že venku lilo jako z konve.

Velkým vytržením ze školní nudy byl druhý výlet rodičů s dětmi do Orlických hor spojený s úkoly, které připravil loupežník Ledříček. Nejatraktivnějším úkolem se stal úkol číslo 15, bylo nutné přebrodit Orlici. Nejdříve se nikomu do ledové vody nechtělo, ale po chvíli se všichni do toho netradičního úkolu vrhli. Byla to velká zábava a někteří sušili mokré oblečení ještě v autobuse.

Samozřejmě se sportovalo, žáci vyšších ročníků se zúčastnili běhu O nejrychlejší dívku a chlapce Pardubic a přespolního běhu, menší děti absolvovaly dětský maraton, do Holic jeli někteří hrát stolní tenis. Čtvrté a páté třídy strávily jedno dopoledne na dopravním hřišti.

Děti z prvního stupně si na zámku připomněly, co jsou dožínky. Šesté a sedmé třídy se zúčastnily **teambuildingového** kurzu v Bělči nad Orlicí. Kurzy podle názorů dětí přispěly ke zlepšení komunikace ve třídách, zdálo se jim, že si více rozumí a navzájem si naslouchají.

Nejlepší sběrači z jarní sběrové akce se zúčastnili zajímavé zážitkové akce, navštívili Letiště Václava Havla v Praze – Ruzyni.

V říjnu žáky druhého stupně v rámci akce POKOS – příprava občanů k obraně státu navštívili vojáci a děti zažily vyučování úplně jiných předmětů.

Jsme účastníky projektu Adopce na dálku, a tak jsme se po celé dva měsíce snažili finančně podporovat našeho chlapce Jeana.

Již několik let je naše škola účastníkem dobročinného projektu Adopce na dálku, který organizuje občanské sdružení pro rozvojovou pomoc Pro-Contact.

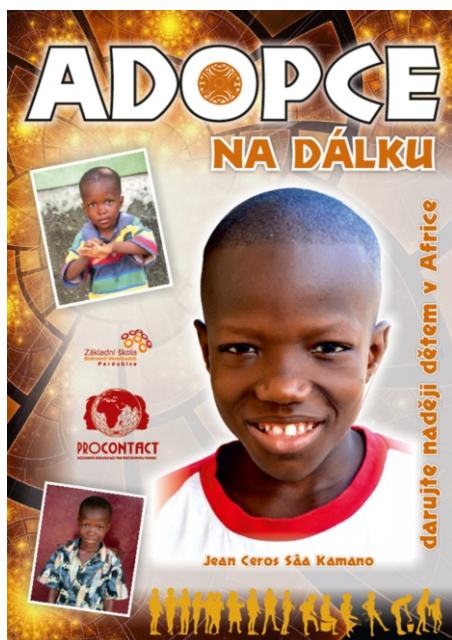
S nápadem přispívat na vzdělávání dětem v rozvojových zemích přišla žákyně tehdejší deváté třídy Šárka Boháčová. Díky paní zástupkyni Herynkové akce pokračovala i po odchodu iniciátorky na střední školu a probíhá dodnes.

Cílem projektu je z vybraných finančních prostředků umožnit konkrétním chudým africkým dětem dobré vzdělání a poskytnutí základní lékařské péče. Věříme, že dát někomu šanci na lepší budoucnost, je ten nejkrásnější dárek. Pokud se chcete k projektu připojit, kontaktujte prosím paní učitelky Baranovou, Kabelkovou a Neumanovou. Mottem celého projektu je „darujte naději dětem v Africe“.

Adoptovali jsme chlapce, který žije v rovníkové Africe, konkrétně ve městě Conakry v Guinei. Jmenuje se Jean Ceros Saa Kamano a je mu devět let. V současné době se jeho život, již tak nelehký, ještě zhoršil, protože mu zemřela maminka. Navíc je jeho země jednou z těch, kde se velmi rychle šíří nebezpečný virus, který způsobuje krvácivé a horečnaté onemocnění zvané Ebola. Existuje tedy hodně důvodů i nadále malého Jeana podporovat.

V průběhu celého školního roku jsme nashromáždili 5 300 Kč, které jsou nezbytné k tomu, aby Jean Ceros mohl chodit do školy a měl vyhlídky na lepší budoucnost. Kromě peněz jsme mu posílali také drobné dárky, jako jsou samolepky, omalovánky nebo jiné obrázky. Psali jsme mu dopisy, kde se mu snažíme přiblížit život v naší zemi. Jean nám píše také. Právě z posledního dopisu jsme se dozvěděli smutnou zprávu o osudu jeho maminky a o problémech, se kterými se momentálně potýká.

Dagmar Neumanová

Ve čtvrtek 26. června 2014 se na pardubické radnici rozloučili se školou žáci devátých tříd Základní školy v ulici Bratranců Veverkových. V příjemném prostředí nejen rodiči zaplněného společenského sálu zhlédli všichni prezentaci tříd, v níž autoři zajímavým způsobem připomněli všechny absolventy i vyučující. Žáky pozdravil ředitel školy a někteří učitelé. Devátáci dostali od třídních učitelů pamětní listy a zajímavé dárky a v proslovech poděkovali vyučujícím. Při společných písních se v očích některých žáků leskly slzy.

Ze vzpomínek: „Zdálo se, že se to stane někdy v daleké budoucnosti. Že v daleké budoucnosti skončí naše působení na Bratrancích. Chodili jsme do ZŠ celých devět let, někdo chtěl déle, měl rád školu, tak raději propadl. O to zajímavější byl závěr, mísil se smutek s radostí. Den před rozděláním vysvědčení, 26. června 2014, jsme se sešli s rodiči, prarodiči, přáteli a některými učiteli v sále pardubické radnice. Předcházející noc udeřil do radnice blesk, jako kdyby nás nechtěl pustit z náruče základního školství. Některé elektrické obvody byly vyřazeny, nefungovaly mikrofony, a tak nás zachraňoval i pan ředitel se zvukovou aparaturou ze školy. A pak nastala hodina Há a my se vypjali k pěknému výkonu. Zpívali jsme totiž v průběhu loučení čtyři písně, Stoletou hymnu školy, Yesterday, Jasnou zprávu a Bon soir. První část programu byla taková himalájská (šerpa za šerpou), čili šerpování, druhá byla vánoční (spousta dáreků). Dojemné byly okamžiky při prezentaci obou našich tříd, při které nám mnoho fotografií připomnělo, že jsme se měli vlastně všichni rádi. Pozdravil nás p. ředitel Šebela, třídní učitelé p. Machatý a Hrubeš a předcházející třídní p. Boukalová,

Indráčková, Švábová a češtinářky p. Viktorinová a p. Jarešová, která rozdala „svým“ dětem sborník našich vlastních literárních prací. Pan Hrubeš měl radost z nové kytary, která konečně ladí, a pan Machatý z tajemného balíčku. My jsme dostali kromě jiného knížku anglických a českých přísloví, ze které na závěr vybíráme: „Pro pilného má týden sedm dnešků, pro líného sedm zítřků“. Nazítří jsme si vyzvedli vysvědčení, zazvonil zvonec a pohádky... Přejeme, ať se vám u Bratranců líbí tak, jako se líbilo nám.“

Božena Jarešová
a vzpomínka žáků loňských devátých tříd

Návrh Králičí olympiády v 2.A

- Zahájení:** Zapálení olympijské pochodně ve tvaru mrkve
- Zpěv hymny** „Sportem a mrkví ku zdraví“
- Disciplíny:**
  - kličkovaná před broky (králík běží 100 metrů a musí se vyhnout deseti brokům nebo 200 metrů a 20 brokům nebo 400 metrů a 40 brokům; kdo přežije, postupuje do dalšího kola)
  - hod dlouhou mrkví = králičí oštěp
  - skok s ještě delší mrkví = králičí skok o tyči
  - překážkový běh přes zelí
  - skok do pole (kvalifikační limit 4 brázdy)
  - štafetový běh s mrkví (v případě sněžení diskvalifikace)
  - vyhrabání nory na čas (v případě usnutí v noře diskvalifikace)
- Zakončení:** Myslivci předají vítězům zlaté, stříbrné a bronzové kapusty (za 4. místo králičí bobek)
- Zhasnutí pochodně**

Slovo šéfredaktorky

Milá čtenářko, milý čtenáři,

prázdniny utekly jako voda, a my už dva měsíce pilně pracujeme, učíme se, píšeme prověrky, sportujeme, soutěžíme, jezdíme na výlety a vydáváme v pořadí již sedmý časopis BrVe times. Do dalších osmi měsíců vám přeje mnoho sil a vstřícné pedagogy.

Částečně jsme obměnili redakční radu, někteří spolehliví dopisovatelé totiž odešli na střední školy. Očekáváme, že i vy mladší budete do redakce pilně posílat příspěvky, postřehy a zajímavosti ze života školního i mimoškolního, a již nyní se na ně těšíme.

I v redakci přemýšlíme, jak vás příjemně naladit, a tak možná v nejednom výtisku vánočního časopisu bude připraveno příjemné překvapení.

Za redakční radu
Božena Jarešová

První školní den, ač by se to nezdálo, byl rozdělen na více etap. První etapa začala v osm hodin a byla pro prvňáčky. Ty jako každý rok čekalo slavnostní zahájení. Počasí nám bohužel nepřálo, a to i přesto, že nás všechny pan ředitel přesvědčoval, že objednávku sluníčka na prvního září odeslal. Údajně mu byla objednávka i kladně potvrzena...ale mezi námi – mám trošku obavy, jestli ji neposlal na špatnou adresu, ale to už se asi nikdy nedozvíme. Každopádně počasí, pár nějakých deštivých provazů nám tuto slavnostní příležitost přeci nemohlo pokazit. Volba byla tedy jasná - mokrá varianta. Ta spočívala v bleskurychlém přichystání velké tělocvičny, kam se muselo vejít bezmála sto prvňáčků a několik desítek rodičů, prarodičů, tetiček, strýčků a dalších příbuzných. Všichni kmitali, nosili stoly, chystali šerpy, ale jsme jedničky – vše se stihlo, bylo připraveno a už jsme jen netrpělivě vyhlíželi první příchozí. Za chvíli byl zaplněn celý prostor a nic nebránilo tomu začít.

Žáčky uvítal pan ředitel Šebela, starosta Městského obvodu Pardubice I Ing. Jaroslav Menšík, a člen Rady Pardubického kraje pan René Živný, kteří popřáli prvňáčkům i vyučujícím mnoho úspěchů v novém školním roce. Pak přešla hlavní pozornost na prvňáčky. Ti už se těšili na oficiální vstup do školního procesu a jako památku na tento den dostali od třídních učitelů šerpu, od pardubických hokejistů, kteří přišli žáčky také podpořit, zase pamětní list.

Každý prvňáček byl několikrát vyfocen do alb, protože rodinné album bez tohoto významu by nebylo kompletní. Když skončilo

šerpování, nastal čas odejít do tříd, kde na školáčky čekalo ještě malé překvapení. Na lavicích měli nachystané své první školní pomůcky, čekalo na ně i malé překvapení v krabičce a také knížka říkanek, kterou škola darovala pro ještě větší radost každého prvňáčka. Když si vše pořádně prohlédli, splnili první úkoly, čas se natolik nachýlil, že museli poprvé otevřít školní aktovky, všechny věci do ní uklidit, a tím pomyslný zvonek odzvonil první školní den.

Veronika Nováková,
Dominika Lambertyová & Aneta Komersová

V pondělí 1. září jsme se my všechny děti musely po nádherných prázdninách vrátit do školy. Mnohým z nás se moc do školy nechtělo, ale těšili jsme se na kamarády, což je podle mne minimálně stejně důležité jako chodit do školy.

Prvňáčci, pro které se tento rok otevřely čtyři první třídy, měli v tělocvičně šerpování se svými rodiči a učiteli již od osmi hodin. Ostatní třídy měly premiéru v novém školním roce netradičně v 9 hodin. Program byl připraven i v parku, kde byly stánky, hry, pódiu, skákačí hrad a mnoho dalších věcí. Rádi jsme se shledali s některými učiteli a kamarády. Bohužel jsme si byli vědomi, že po druhém zvonění se musíme loučit s prázdninovým životem a začít přemýšlet. Některé třídy se musely seznámit s novými třídními učiteli, žáky a kamarády. V pedagogickém sboru došlo k mnohým změnám, přišli čtyři noví vyučující i nová zástupkyně pro 1. stupeň paní Sabina Čečková.

Poté, co nám učitelé sdělili důležité informace, mohli jsme jít na oběd do školní jídelny a vyrazit si kamarády nebo odejít domů. Celý den jsme si určitě všichni užili a těšili se na další strávené dny s kamarády a ve škole.

Matyáš Svoboda

Školní rok je zase zpátky.
Utekly rychle ty volné pátky.

Dnes jsme zase ve třídě,
koupání už nepříjde.
Komu se chce do školy,
musí nazout bačkory.
Učitelé už jsou v křesle,
na tabuli se křídla lesknou.
Ano, tento školní rok
do budoucna velký skok.

Ondřej Řehořek

Škola nanečisto probíhala ve dnech 25. a 26. srpna a byla určena pro budoucí prvňáčky. Důvod byl jednoduchý, dětičky si měly zvyknout na školní prostředí, své třídní učitele, spolužáky a seznámit se s celou budovou školy.

Bylo 25. srpna brzy ráno a nejen budoucí prvňáčci ZŠ Bratranců Veverkových, ale i budoucí třídní učitelky se probudili do toho velkého dne... Plní očekávání, nervozity, ale zároveň těšení se sešli v osm hodin před školou, aby začal první společný den. Pro nás učitelky, to byl krásný pohled na zářící oči dětí, „našich“ dětí, které čekaly na poslední polibky od rodičů a poslední slova podpory. Pak už zbývalo jen vydat se vstříc novým zážitkům, kterých je škola plná.

Prvňáčci se rozhlíželi po škole, užívali první velké chvíle a věřím, že všichni měli v mysli pár přání, aby se jim škola líbila, aby byli prima tým s paní učitelkou, aby byli báječná parta spolužáků, aby byli spokojeni a byla jednoduše vyplněna jejich očekávání.

Třídy už na žáčky čekaly nazdobené a připravené pro učení a pro práci. První úkoly všichni zvládli na jedničku. Poznávání barev, tvarů, kreslení, stříhání, seznámení s interaktivní tabulí a úkoly s ní spojené, žádná z vyjmenovaných dovedností nebyla problémem. Kdyby se náhodou nějaká drobnost, která by se nepodařila, přeci jen našla, pak je tu právě naše škola, která děti vše naučí a naučí je i další a další zajímavé věci.

Odpoledne vždy děti trávily s paními vychovatelkami v družině, kde byly i ostatní děti z dalších tříd. Všichni se spolu seznámili, společně si hráli, vyráběli, ale také šli společně ven, kde si užívali volna. Dva dny utekly jako voda, pro všechny to bylo fajn, takže se na ten první školní den a školní rok už opravdu všichni moc těšili.

Veronika Nováková

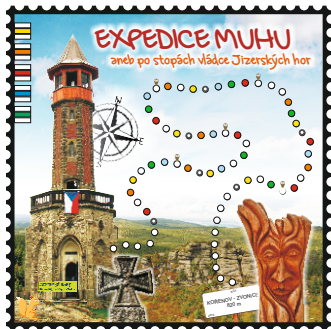

škola v srdci Pardubic...

Skvělý školní tábor se uskutečnil v Jizerských horách v chatě Zvonice v Kořenově. Vynikající celotáborová hra měla název **Expedice Muhu aneb po stopách vládce Jizerských hor**.

Všechny aktivity vyplývaly z tématu. Děti byly rozděleny do pěti družin, v nichž plnily jednotlivé úkoly, za ně získávaly body a na mapě, která zobrazovala cestu Jizerskými horami, sledovaly posun barevných vlajek, jež získaly jednotlivé družiny hned po příjezdu do tábora.

Celotáborová hra byla rozdělena do několika etap. Děti se snažily oživit vládce Jizerských hor, vyráběly ho z přírodních materiálů, vytvářely o něm legendu, budovaly pro něho Muhu City, stavěly pro něho bobovou dráhu, hrály Muhův kros. Luštily nápisy krále Ašóky, při němž jim vyšlo, že „Muhu bdí nad životem lidí v Jizerkách“. Muhův barevný rej představoval hledání barev a barevných kombinací, byly to vlastně proužky krepových papírů, které Muhu v lese ztratil, vše si musely družiny pamatovat a v cíli zapsat, barev bylo 15, kombinací 11. Muhovy tajemné kódy byly také zajímavé, děti si musely vrýt do paměti v lese umístěné šestimístné kódy, přiběhnout do cíle a kódy zapsat. Muhův jizerský kvíz zjistil, jaké znalosti mají

jednotlivé družiny o Jizerských horách. Otázky se se týkaly Jizerských hor, kořenovských zajímavostí, Ještědu, rozhleden v Jizerských horách, historie sklářství, vodních děl a technických vymožeností. Muhův scrabble znamenaly vymyšlení slov s Jizerskými horami.

Muhu Games aneb jizerský dvacetiboj všechny rozveselil, byla to soutěž v netradičních veselých disciplínách – běh s dětským kočárkem, s lyžemi na ramenou, se sáněmi, třínohý běh (děti svázané nohama k sobě), sprint s kufrem v ruce, sloní běh, let na koštěti ve dvou, driblink s míčkem apod. Muhův orientační závod byl spojený s plněním úkolů, například hod šíškami na cíl, odhad vzdálenosti, otázky týkající se první pomoci, zapamatovat si obrázky rozmístěné cestou. Aby děti „nebyly o hladu“, snažily se jedno dopoledne uvařit v kotlíkách na ohništi Muhův vuřtguláš. Nezapomněly ani na vílu Izerínu, ochránkyni Jizerských hor, a vyráběly jí náramky a náhrdelníky z bavlnek a korálků.

Jizerské hory jsou pro turistiku jako stvořené, a tak děti cestovaly po stopách vládce Jizerských hor, polodenní i celodenní výlety směřovaly na Jizerku, Souš, na protrženou přehradu, na kořenovský most, do Harrachova a do Desné.

Děti se honily za Muhovým pokladem na rozhlednu Štěpánku. Muhova noční stezka odvahy neměla chybu. Aktivity byly doplněny sportovními soutěžemi ve vybíjeně, fotbale, badmintonu, petkované apod. Pro většinu dětí byly zážitkem všechny aktivity, nejvíce je asi zaujala

noční stezka odvahy.

Božena Jarešová

Vzpomínka účastnice tábora

Všichni jsme se těšili na dva týdny tábora s kamarády na chatě Zvonice. Kořenov nás přivítal horkým letním počasím, které až na pár deštových přeháněk vydrželo celých čtrnáct dní. Jídlo bylo po celou dobu skvělé, pan kuchař se překonával, myslím, že nejen já, ale i ostatní jsme po táboře jen tak tak dopínali kalhoty.

Každý den probíhaly oddílové soutěže a celotáborové hry, nabídka byla opravdu pestrá, například petkovaná, hledání vajíček s čísly, safari, kde si nejstarší táborníci opravdu sáhli na dno svých sil, hledání barevných kombinací v lese, oživování Muhu, vládce Jizerských hor a další. Kluci stavěli bobové dráhy. Skvělý byl celodenní výlet, kdy jsme pěkně zmokli, ale já jsem si dokázala, že nejsem úplně lenoch a ujdou s panem ředitelem, to je téměř v běhu, skoro třicet kilometrů. Na ohni jsme kuchtili vuřtguláš, který můj tým uvařil nejlepší.

Nechyběla noční hra, kterou zvládli i nejmenší a došli v čistých kalhotách. Zkrátka na

našem táboře se nikdo nudit nemůže, a kdyby přece jenom, večerní diskotéka a rovnání prostěradel před ranním bodováním každému zvedne náladu. Těším se na příští rok.

Veronika Fárková

Návštěva SPŠCH

V úterý 23. září se 8. B vydala na akci Věda a technika, která se konala na SPŠCH v Pardubicích.

Než jsme se ale dostali do tělocvičny, pan profesor nás provedl po škole. Ukázal nám vše od laboratoří, kde zrovna probíhala výuka chemie, až po dvůr. Jelikož jsme tam nebyli poprvé, většinu jsme znali, ale to nám nebránilo v tom, abychom si vše znovu zvědavě prohlédli. Když jsme skončili s prohlídkou, dovedli nás do tělocvičny. U prvního stolu nám studenti předvedli míchání látek, hned nás ale zaujalo další stanoviště, kde se pohybovali roboti. Snad všichni jsme si vyzkoušeli ovládání robota v bludišti nebo jsme sáhli na elektrickou kouli a rozsvítili žárovku.

Viděli jsme různé druhy podvozků aut, tomu jsme moc nerozuměli, tak jsme se raději posunuli o stůl dál, kde nám předvedli umělou krev. Pár odvážlivců se dokonce nechalo „pořezat“, dlouho to však nevydrželi. Poté jsme měli možnost ochutnat přírodní želé, které bylo vcelku bez chuti, a tak myslím, že všichni radši zůstaneme u obyčejných gumových medvídků, na které jsme zvyklí. Den jsme si velmi užili.

Nikola Kubelková

Velmi zdařilý výlet rodičů a učitelů s dětmi do Orlických hor! Počasí bylo 20. září objednáno a úkoly spojené s loupežníkem Ledříčkem byly připravené. Rodiny a skupiny dětí plnily naučnou cestou k Zemské bráně úkoly, jeden zajímavější než druhý.

Na prvním panelu jsme zjistili, že CHKO Orlické hory byla vyhlášena roku 1969 a rozloha je 204 km². Mezi zajímavé úkoly patřilo například počítání chorošů na stromě. Byla to zábava, neboť jsme jich napočítali přes padesát. Hned o kousek dál se po cestě nacházel ve svahu bunkr, kde jsme našli úžasný dárek. U bunkru rostl velice zajímavý strom, jehož kořeny totiž spletitě pokrývaly povrch opevnění. Cestou jsme museli otestovat své dovednosti v hodů šišku a chvíli skákat po jedné noze. Na panelech jsme zjistili, které rostliny v chráněné krajinné oblasti rostou a kteří zde žijí živočichové. Většina z nás určitě nevěděla, že miskovitým prohlubním na dně řeky se říká „hrnce“ a vznikají erozí vody. Cestou jsme z přírodnin vyráběli postavičku loupežníka Ledříčka.

Ale opravdu nejzábavnější, nejlepší a velice zajímavý byl úkol číslo 15. Pod tímto

úkolem se skrývalo přebrodění řeky Orlice. Nejdříve jsme byli všichni zaskočeni, ale po chvíli jsme se do tohoto zábavného úkolu všichni vrhli. Někteří neudrželi svoji rovnováhu na kluzkých kamenech nebo řasách a plácli sebou i se svým oblečením nebo botami téměř po hlavě do řeky. Naštěstí se nikomu nic nestalo, ale všichni jsme si tento úkol velice užili. Uprostřed řeky jsme navíc museli sebrat lísteček s obrázkem Ledříčka. Někteří si svoje „přebrodění řeky“ zkusili poprvé právě na tomto parádním výletě. Jiní dokonce „čvachtali“ v botách plných vody až domů. A našli se i takoví jedinci, kteří měli mokré oblečení ještě v autobuse. Byla to opravdu velká zábava. Tento zábavný, skvělý a hlavně originální výlet se velice vydařil, všichni jsme si ho velice užili a navíc nechyběla dobrá parta a zábava. Dokonce jsme své pocity vyjádřili básní.

*Radost byla veliká,
Orlice se zdála divoká,
kamery byly klouzavé,
ručníky pěkně špinavé.
Choroby jsme odehnali,
nohy jsme si vyšplouchali.
Pomohl nám Ledříček,
výlet byl jak perníček,
pěkný a s překvapením,
domů se nám nechce zatím.*

Inika Šedivá & Aneta Marková

Dožínky nebo také obžínky byly oslavou ukončení žní, nejnáročnější částí zemědělského roku, kdy byla pole již sklizena, úroda pod střechou a zemědělcům nastal čas krátkého oddechu v celoroční práci.

Když se svázelo obilí z posledního pole, udělali ženci a žnečky z několika snopů jeden veliký snop a naložili ho na zvláštní žebřinový vůz. Potom upletla děvčata pro hospodáře ohromný věnec z obilných klasů a polního kvítí. Ověncila kosy, srpy a hrábě kvítím a všichni jeli do dvora předat věnec hospodáři a popřát mu ke sklizené úrodě štěstí a zdraví. Průvod byl doprovázen často „živými snopy“, což byli dva mládenci a děvčata ověnceni obilím od hlavy až k patě. Za těžkou práci při žních byli hospodářem odměněni penězi a panímáma nabídla chase občerstvení. Někde se pekly obrovské buchty, koláče a rozdávaly se mezi žence a žnečky. Večer slavnost pokračovala v hospodě taneční zábavou. Po obžínkách se obilí mlátilo pomocí cepů. Pytlík vymláčeného zrní se nechával na další seti.

Letošní téma pardubických slavností bylo Tradice a zvyky na konci léta. Středními školami Pardubického kraje a Východočeským muzeem byly na zámku prezentovány dovednosti našich předků. Bylo možné v kontrastu vidět starší i současné postupy sklizně včetně strojů již historických, ale také těch, které děti sice už moc nevidí, ale někde na vesnicích se přeci jen ještě používají. Se zájmem sledovaly práci na staré mlátičce, kde se vytloukalo obilí, nebo mláčení a vytloukání cepem. Některé z nástrojů si děti samy vyzkoušely. Nechyběla zvířata z tradičních domácích chovů, někdo si dokonce na modelu vyzkoušel, jak se dojí mléko. Děti si vyráběly drobné upomínkové předměty, v soutěžích byly odměněny sladkostmi.

Nebyli jsme si jisti, zda dnešní děti takovátu tradice osloví. Byli jsme ale mile překvapeni. Počasí vyšlo. Příští rok půjdeme určitě zas.

- ind -

Závod o nejrychlejší dívku a chlapce Pardubic

Dne 23. září 2014 se naše škola zúčastnila závodu O nejrychlejší dívku a chlapce Pardubic. Ráno v 8 hodin jsme hromadně odcházel od školy. Všichni jsme byli příjemně naladěni a odhodláni k nejlepšímu výsledku. Jakmile jsme dorazili na stadion, ihned jsme se převlékli a začali se procvičovat a protahovat. Dívky a chlapci byli rozděleni po kategoriích a naše škola zaplnila všechny kategorie.

Prvním závodem začali nejmladší, jak chlapci, tak i dívky. Nejprve se běhalo 60 m. Poté jsme měli čas na vydýchání.

Když bylo všechno připraveno a všichni zase v plné síle, běhali jsme štafety. V závodech štafet jsme se umístili velmi dobře. Štafeta ve složení Klas, Rohlík, Matěcha, Koffer získala 2. místo, 4. místo dívky Včelišová, Jezdinská, Molnářová, Avramová, dále 4. místo dívky Lauterbachová, Ilavská, Jungvirtová, Krňoulová. Do semifinále se dostali Marek Bažant, Ondřej Batěk, Ondřej Rohlík, David Matěcha, Filip Koffer, Jiří Bucek, Gabriel Wagner, Tomáš Chýle, Veronika Včelišová, Barbora Jezdinská. Všichni si vedli dobře. Ovšem pouze ti nejrychlejší se dostali do finálového běhu. A to se podařilo pouze čtyřem našim reprezentantům.

Finálový běh byl velice vyrovnaný. Každý, kdo se dostal do finálového běhu, určitě pocítil stres, a to i já. Nakonec díky

podpoře našich báječných učitelů jsme skončili poměrně dobře. Bára Jezdinská vybojovala 6. místo v kategorii dívek ročníku 2001, Jiří Bucek 5. místo v kategorii chlapců ročníku 2000. Medailové umístění získali Marek Bažant 2. místo a David Matěcha také 2. místo. Byl to skvělý zážitek, poznala jsem tam nové přátele, a to nejen já, ale i jiní žáci.

Barbora Jezdinská

Florbal

V pátek 24. října se kluci ze šestých až devátých tříd zúčastnili tradičního školního podzimního florbalového turnaje. Všechny zápasy byly velice vyrovnané a zvítězit nebylo vůbec snadné.

Všichni soupeřili jako diví. Do některých branek padal míček snadno, do některých se mu moc nechtělo. Některé týmy přišly podpořit hlavně dívky, především z osmých tříd. Zápas vyhráli chlapci z 8. B, byli opravdu skvělí.

Všichni si ale vedli dobře a rádi je uvidíme na dalších zápasech.

Inika Šedivá

Dětský maraton

Dne 1. října se nás 32 sešlo před školou, vyfasovali jsme modrá trička a vydali jsme se na atletický stadion na Duklu. Tam jsme se po rozsvícení postavili na startovní čáru maratonu.

Štafetovým způsobem (předávali jsme si štafetový kolík po 200 metrech) jsme zdolali celý maraton - 42 195 m za 2 hodiny 20 min a 23 sekund. Chvilkami to bylo o nervy! Štafetu nám rozbíhal herec Ladislav Špiner. Skončili jsme sice poslední, ale já jsem si odnesla dobrý pocit ze závodu.

Pro školu jsme získali míče na volejbal, kriketové míčky, míčky na florbal, měřicí pásmo, pěnové míče. My jsme dostali trička a medaile.

Veronika Fárková

Přespolní běh

V úterý 30. září 2014 se vybraní žáci osmých a devátých tříd účastnili přespolního běhu v Trnové. První jsme vybíhaly závod na 1,5 km my dívky z osmé třídy Kateřina Avramová, Andrea Březinová a Nikola Kubelková. Po výstřelu jsme všechny tři zůstaly stát na startu, ale nakonec jsme se přidaly ke skupině a běžely lesem. Cestu nám ztěžovaly spadlé stromy a pařezy, které se věčně pletly pod nohy. Všechny překážky jsme ale překonaly a umístily se vcelku dobře. Nejrychlejší byla Kateřina.

Mezitím, co jsme dodýchávaly po běhu, startovaly starší dívky z deváté třídy, běžely také 1,5 km, Natálie Pikalová a Eliška Kukačová. Vyběhly jako poslední, ale dokázaly se probíjet více dopředu. Poté běželi chlapci z 8. třídy, kteří měli trasu již delší, utíkali 3 km. Ze začátku byli také jako poslední, ale byli natolik rychlí, že se dostali skoro na začátek. Nejlépe skončil Ondřej Rohlík. Filip Koffer do cíle nedoběhl vůbec kvůli zraněnému kotníku. Po odpočinku ale bolest přešla. Jako další startovali chlapci Lukáš Chýle, Tomáš Chýle, Jakub Maršálek a Gabriel Wagner z devátých tříd. Umístili se dobře. Byl to příjemně strávený den s panem učitelem Čepkem.

Nikola Kubelková

Návštěva loděnice Arosa

V první polovině září naše třída společně s 5. A navštívila veslařský klub v Pardubicích a zároveň se zúčastnila Školního poháru Českého veslařského klubu Pardubice na veslařském trenážeru na loděnici Arosa.

Cesta k loděnici vedla přes stavidlo, silnici lemovaly řady stromů. Po areálu nás provázel trenér veslařů. Zavedl nás do společenské místnosti, pustil videa různých závodů ve veslování. Pak si nás postupně volal po ročnících narození na trenážery.

Vyzkoušeli jsme si, jak to závodníci mají těžké a složité, jakou musí mít fyzickou kondici. Nechybělo ani závěrečné vyhodnocení.

Ještě jsme stihli krátkou procházku v okolí řeky Labe. Cestou jsme měli nádherný výhled na Kunětickou horu. Byla to zajímavá zkušenost, někteří kamarádi určitě využili nabídky a odpoledne si šli zatrénovat s profesionály.

Veronika Fárková

DOBRÁ RADA

Určitě si kup vánoční číslo našeho BrVe Times, protože máme tajnou informaci, že si s některými výtisky pohraje tiskařský šotek. Komu se poštěstí takový výtisk získat, bude skvěle odměněn.

Víme, že pocházíte z Pardubic. Jak často se sem vracíte? Co Vás vždy osloví?

V Pardubicích se cítím doma. I když mám trvalé bydliště už skoro 15 let v Jesenicích u Prahy, tak nou pro vždy budu fandit pardubickému hokeji, rok co rok musím na dostihy a mám tu nejlepší přátele a rodinu. Takže když řeknete Pardubice, automaticky odpovídám: „u nás“.

Jaké jsou Vaše vzpomínky na základní školu, který předmět patřil k Vaším oblíbeným?

Nejraději jsem měla češtinu, výtvarnou výchovu, tělocvik, ale abych se přiznala, bavilo mě vlastně skoro všechno. Maminka učila češtinu, tatínek tělocvik, tak jsem se možná inspirovala u nich.

Čím jste chtěla být jako malá?

Chtěla jsem být od mala herečkou nebo učitelkou. Bylo mi vždycky hrozně podezřelé, proč jiná povolání nemají automaticky dva měsíce prázdnin.

Jakou školu jste vystudovala?

Už na gymnáziu jsem začala pracovat v pardubickém rádiu Profil, takže jsem chtěla studovat blízko rádiu. Začala jsem proto studovat češtinu a dějepis na Pedagogické fakultě v Hradci Králové. Ale má láska k divadelnímu umění se stejně prosadila, takže když otevřeli denní studium Tvořivé dramatiky na DAMU v Praze, utekla jsem tam a dodnes toho nelituji. Měla jsem tu šanci potkat skvělé učitele. Vzpomínám hlavně na paní doc. Jiřinu Hůrkovou, u které jsem nakonec psala i diplomovou práci, a snažila se na jejích přednáškách zapsat do slova každé slovo, aby mi neuniklo. Vzpomínám i na Radovana Lukavského, kterého bych mohla poslouchat od rána do večera a stále by se mi to líbilo.

Kde jste byla zaměstnána, než jste nastoupila do vysílání Radiožurnálu?

Prošla jsem opravdu nádhernými lety v rádiu Profil, poznala tam své nejlepší přátele, kterým můžu absolutně věřit. Na tu práci i posluchače nedám dodnes dopustit, a kdykoliv budu mluvit o Profilu, budu se usmívat a nejspíš se asi trochu zasním. S několika kolegy jsme měli tu možnost vyzkoušet si i práci před kamerou v TV Galaxie. Už nikdy v životě asi nezažiji takovou volnost, jakou jsme tam dostali. Neříkám, že je to pro výsledek úplně dobře, ale myslím tam užili ohromnou legraci.

Jak dlouho jste pracovala v rádiu Profil, co se Vám líbilo?

Profil jsem si zamilovala už v 17 letech. Líbilo se mi vysílat úplně cokoliv. Ať už to byly písničky na přání nebo soutěže nebo burza, cokoliv. Vlastně mi to nadšení pro mikrofon vydrželo dodnes. Bylo to pět let, které bych přála prožít každému, kdo jde do svého prvního zaměstnání. Jen si to představte: jste ve společnosti stejně nadšených lidí, všichni do jednoho rádio milují, děláte si neustále legraci jeden z druhého, pokud možno živě na mikrofon. Když jsem začínala, vzpomínám si, jak jsem přemlouvala

posluchače, aby v písničkách na přání chtěli Michaela Jacksona nebo Manic Street Preachers nebo Aerosmith. Tehdy se totiž ještě písničky nehrály automaticky z počítače, ale z CD přehrávačů. Pro každé přání jsme museli běhat do archivu a tahle CD jsem přesně věděla, kde hledat. Jinak to byla pěkná honička. Z Profilu se mi neodcházelo lehce, ale už se to opravdu nedalo skloubit se školou v Praze a tím, že jsem vyhrála konkurz v Radiožurnálu. Těžko jsem si zvykla z rodinného prostředí na tu velkou budovu na Vinohradské ulici. V Radiožurnálu se už dnes cítím stejně dobře jako tehdy v Profilu, jen už vám není 17 a našťástí nevysíláme písničky na přání.

Vedla jste v Radiožurnálu besedy se zajímavými lidmi, kdo se Vám zdál nejzajímavější?

Když dostanete od vedení rádia důvěru, že budete denně připravovat hodinový rozhovor, je to velmi povzbuzující, ale zároveň vám to sebere skoro veškerý volný čas. Dnes, když mi doma pod nohama běhá dvouletá Kačenka, už by to nebylo jen tak. Mám ráda silné příběhy, takže jsem s nadšením poslouchala vyprávění Lubora Šušlíka, který ještě jako kluk bojoval v roce 1945 o Český rozhlas. Je také fascinující poslouchat vědce, který o své práci umí mluvit tak, že tomu rozumíme všichni. Moc krásně se mi povídalo s Eliškou Balzerovou, Zdeňkem Svěrákem, Veronikou Freimannovou, kdykoliv bych si do studia ráda pozvala znovu Jüheláky. Ota Jiráček i Jiří Lábus automaticky začali improvizovat a hned bylo ve vysílání: kamarádi, máme vás rádi! A myslím, že si na Studio kamarád rádi vzpomněli i dospěláci, kteří tou dobou byli v práci.

Stalo se, že někdo z hostů odpovídal velmi stručně, nebo dokonce někdo nepřišel? Jak jste si poradila?

Měla jsem skvělého dramaturga, Martina Maška, který moc dobře ví, že když má pozvat nějakého hosta, musí být opravdu natolik zajímavý, že bude mít co sdělit i po 20 minutách. Ale je pravda, že někdy se to dopředu nedá odhadnout. Pěkně jsem se zapotila, když jsme pozvali do vysílání Michala Březinu, tehdy začínajícího krasobruslaře, který zazářil na mistrovství světa. Ať už jsem položila jakoukoliv otázku, odpověděl jedním slovem. A když máte naplnit rozhovorem celou hodinu, po chvíli už opravdu nevíte kudy kam. Oba jsme to našťástí přežili. Stalo se mi, že se host omluvil hodinu před vysíláním, že onemocněl, nebo že má potíže s dopravou. Ale od toho máte přeci obrovskou budovu na Vinohradské 12, kde jsou pořád zajímaví lidé a na každé druhé chodbě potkáte někoho, s kým byste se rádi zapovídali.

Jak Vaše práce ovlivňuje Váš osobní život?

Velmi. Jsem doma totiž pořád. Dopoledne jsem máma na plný úvazek a snažím se stačit neuskutečněmu tempu, ve kterém žije moje dvouletá dcerka. Někdy je anděl, někdy pořádný čertík. Odpoledne jsem doma vlastně taky, poslouchají mě doma a Káťa komentuje, co zrovna máma říká.

Otázky připravili členové redakční rady

Etiketa - mnozí z nás nejprve nevěděli, co si mají pod tímto názvem vybavit. Etiketa pojednává o pravidlech zdvořilosti a chování nejen ve společnosti, ale i směrem k příbuzným. Soustřeďuje se především na vhodnost oblékání a účesu, na pozdravy a gesta při setkání a loučení, na chování při jídle, při rozhovoru a podobně.

Pán, který nás o těchto pravidlech poučoval, nám některá i názorně ukázal na našich spolužácích. Například, jak by se mělo správně chodit po ulici nebo jak políbit nebo nepolíbit ženě při setkání ruku. Při pohledu na jeden z obrázků z připravené prezentace, kde jsme viděli několik vidliček, nožů, lžiček a lžic u prostřeného stolu v restauraci, nám běhal mráz po zádech, ale nakonec se ukázalo, že má vše své využití a místo.

Některá pravidla, která někteří z nás sice moc nepoužívají, ale znají je, jsme si jen oživilí, jiná jsme se naučili nově. Možná nám tato „dvouhodinová“ o správném vystupování do budoucna usnadní chování v některých situacích.

Klára Römerová & Aneta Marková

Dne 15. října se uskutečnil tradiční turnaj ve stolním tenisu v Holicích. Naši školu reprezentovali Tomáš Chýle, Lukáš Chýle, Gabriel Wágner, Ondřej Hátle, Barbora Jezdinská a Tereza Pavličková.

Děvčata po tuhém boji obsadila nakonec 3. místo. Všechny zápasy byly velmi vyrovnané a často rozhodovala koncovka, ve které se bohužel přiklonilo štěstí na stranu soupeře.

Chlapci měli mnohem silnější protivníky. V těchto týmech hrála řada hráčů, kteří se tomuto sportu věnují intenzivně. Přesto i chlapci svedli s těmito týmy vyrovnané souboje a prohráli jen velmi těsně. Na postup ze skupiny to však nestačilo.

Ivana Viktorinová

Podzimní sběrová akce

V průběhu podzimu se na naší škole koná celá řada akcí, ke kterým patří i již tradiční ekologicky zaměřený sběrový den, který proběhne dne 12. listopadu 2014.

Co vše sbíráme? Žáci mohou nosit tříděný i netříděný papír, kartóny, PET lahve a plastová víčka. Letošní listopadový sběrový den je zaměřený především na sběr papíru. Rádi bychom do připravované sběrové akce zapojili kromě žáků, jejich rodičů a zaměstnanců školy i širší veřejnost v blízkém školním okolí.

A jak bude náš projekt probíhat? Ve vybraných ulicích, s dostatečným časovým předstihem, nejprve žáci se svými učiteli rozdají a vylepí připravené informační letáčky o chystané sběrové akci. V den sběru budou žáci s vyučujícími znovu procházet dané ulice a odnášet připravený papír na dohodnutá sběrná místa, odkud

bude naložen a odvezen.

Pokud nevíte, kam se starým papírem a nechcete ho zbytečně vyhazovat do koše, stačí ho svázaný nechat 12. listopadu před dveřmi vašeho domu a my už se o něj postaráme. Celá akce bude uskutečněna ve spolupráci s Městským obvodem Pardubice 1. Za minulé sběry jsme pořídili do tříd 2 dataprojektory včetně dokovacích stanic.

- kon -

Zážitková akce pro nejlepší sběrače

Nejlepší sběrači jarní sběrové akce se 8. října zúčastnili zajímavé zážitkové akce. Navštívili jsme Letiště Václava Havla v Praze – Ruzyni. Sešli jsme se brzy ráno a vyrazili autobusem do Prahy. Cesta na letiště se zdála nekonečná, protože jsme se nemohli dočkat, co zajímavého uvidíme, a navíc jsme uvízli v koloně. V terminálu 3, kde exkurze začínala, už čekala skvělá průvodkyně Tereza.

Dozvěděli jsme se, že tento terminál se využívá zejména pro lety všeobecného letectví a na něho navazuje hotel Ramada. Bez zajímavosti nebylo hned na začátku projít bezpečnostní kontrolou, samozřejmě zvlášť kluci a potom děvčata. Pak jsme všichni společně nasedli do autobusu a prohlíželi si provoz letiště v části Jih, Sever a Cargo

zónu. Sledovali jsme odbavování letadel před startem a po přistání a zavádění letadel na stání. S velkým zájmem jsme pozorovali starty a přistávání letadel v blízkosti letové dráhy.

V duchu i nahlas jsme si kladli otázky: „Kam to letadlo asi letí, kolik váží, komu patří apod.“ Výšky i dálky nás neuvěřitelně lákaly. Viděli jsme i několik soukromých letadel. Průvodkyně nám ukázala interiér a techniku záchranné požární stanice. Během cesty po letišti jsme se dozvěděli mnoho zajímavých informací. Na závěr jsme si prohlédli interiéry terminálu 1, 2, koupili si nějaké dobrotky a exkurzi jsme zakončili na terase.

Jiřina Beranová
& Klára Römerová

Akce POKOS

Dne 22. října 2014 se žáci 2. stupně zúčastnili akce POKOS - Příprava občanů k obraně státu. Díky vojákům jsme zažili vyučování úplně jiných předmětů.

V praktické části jsme si vyzkoušeli první pomoc, například masáž srdce či jak zastavit krvácení. Seznámili jsme se s chemickou ochranou, někteří si vyzkoušeli protichemický oblek a masku.

V programu byl zařazen plíživý a téměř neviditelný příchod průzkumníků ve vojenských „hejkalech“ - tedy speciálních maskovacích oblecích.

Získali jsme informace o zahraničních misích, o Armádě České republiky a jejich povinnostech a o spojenectví v rámci NATO. Zhlédli jsme různé prezentace a videa. Vojáci byli velmi šikovní a akce se jim velice zdařila. Doufáme, že se bude opět konat někdy něco podobného a už se na to velice těšíme.

Inika Šedivá, Aneta Komersová
& Dominika Lambertyová

Vzpomínka na vysvědčení

Dne 27. června jsme rozdávali vysvědčení. Někteří byli nadšení, jiní méně. Na návštěvu k nám dorazili také hekejisté HC ČSOB Pojišťovna Pardubice Petr Sýkora, Petr Čáslava, Tomáš Zohorna a Václav Kočí.

Dočkali jsme se i my prvňáčci. Za účasti rodičů, babiček a dědečků jsme dostali závěrečné vysvědčení, mnozí pochvalu od třídních učitelů. A všichni bez rozdílu překvapení, tričko se sluníčkem jako připomínku na úspěšné absolvování první třídy.

Věra Vaňásková

Adaptační kurz sedmých tříd

Žáci sedmých tříd se 29. září až 1. října spolu s panem ředitelem, s paními učitelkami Viktorinovou a Herynkovou a s paní psycholožkou zúčastnili adaptačního kurzu v Bělči nad Orlicí. Bydleli jsme táboře, který byl u lesa a nádherného Bělečského rybníka.

Vstávat jsme museli už brzy ráno, protože jsme odjížděli s paními učitelkami vlakem z hlavního nádraží již před půl devátou. Přestupovali jsme na autobus v Hradci Králové, odkud

jsme vyjeli do Bělče. Z autobusové zastávky jsme museli ujít asi 2 kilometry do tábora, kde na nás čekal pan ředitel s paní psycholožkou. Rozebrali jsme si pokoje a vrhli se do zabydlování. Za necelou hodinku nás čekal oběd, po kterém jsme se dozvěděli informace i na další dva dny.

Obě třídy měly každý den program venku s panem ředitelem a v klubovně s paní psycholožkou uvnitř. Mě více bavily hry venku, ale i uvnitř to bylo super. Myslím si, že nám hry pomohly k zlepšení komunikace a vzájemného naslouchání.

Poslední večer byl nejzábavnější, protože jsme měli diskotéku, které předcházela soutěž o nejhezčího kluka převlečeného za holku a obráceně. Všichni jsme se pobavili s věstkyní Jolandou i s krasavicí Hýnou.

Bohužel jsme si museli další ráno zabalit a po obědě vyrazit domů. Cesta byla podobná první, jen jsme byli o hodně unavenější. Každému se tam líbilo, jenom škoda, že pobyt byl moc krátký.

Matyáš Svoboda

Zvířata ve 3.B

Na ten den se zvířátka jsme se moc těšili. Sešli jsme se ve třídě, někdo přinesl zvířátko živé, někdo plyšové a někdo nic. Kája, Andrej a Vaneska měli morčata, Karolínka přinesla potkana Elišku, Kuba rybku a Elenka pavouka, kterého chytla doma pod u-myvadlem.

Sedli jsme si do kroužku a povídali si o svých zvířátcích. Vyprávěli jsme, co jedí, jak je venčíme a jak se o ně staráme. To jsme četli z papírů, které jsme si připravili doma. Pochovali jsme si morčátka i potkana, pavouka jsme si prohlédli pod lupou. Vanesčino morče Beruška bylo malinké, protože bylo staré teprve tři týdny, a Andrejovo morče Darwin byl zase pořádný tlouštík.

Pak jsme se posadili ke stolům. Pracovali jsme ve skupinách po čtyřech dětech. Společně jsme vyráběli plakát. Paní učitelka nám dávala různé lístečky s úkoly a hádankami. Luštili jsme rébusy a křížovky, poznávali ohrožené druhy živočichů a kreslili je.

Také jsme si četli o pánovi, který se jmenoval František z Assisi. Uměl mluvit se zvířátky a uzdravoval je. Proto se na jeho svátek 4. října slaví Mezinárodní den zvířat.

Nakonec jsme dostali odměny za to, jak jsme pracovali. Každý si odnesl pěnové zvířátko, ti nejlepší byli odměněni odznakem. Den zvířat se nám líbil a rádi bychom ho zase zopakovali.
*Nikola Mervová, Vojta Ouřecký
& Elena Macáková*

Volby ve 4.B

Protože se ve vlastivědě učíme o demokracii v našem státě, o tom, jakým způsobem si volíme svoje zastupitele a poslance, využili jsme toho, že se v naší škole konaly volby do zastupitelstva města Pardubic, a uspořádali si svoje vlastní volby do „Zastupitelstva třídy IV. B“.

Sestavili jsme devět kandidátních listin, uspořádali předvolební mítink a poté ve volební místnosti za plentou označili na hlasovacím lístku své vybrané kandidáty. Velice důležité jsme svoje hlasy odevzdali do volební urny. Teď už klidně můžeme rodičům radit, jak volit, popřípadě, až přijde čas, kandidovat v nějakých příštích volbách.

Žáci 4. B

Adaptační kurz šestých tříd

Žáci šestých tříd se v době od 1. do 3. října zúčastnili adaptačního kurzu v Bělči nad Orlicí. Z Bělče do tábora jsme šli příjemnou procházkou.

Po obědě jsme se dozvěděli program akce. Prvně jsme si zahráli hru, při které se zavázaly oči, dali jsme si jeden druhému ruce na ramena, vznikl tak had s jedním člověkem v čele, ten zavázané oči neměl a všechny nás povodil různými prolézačkami a zákoutími tábora.

V dalších dnech se některé akční hry odehrávaly venku s panem ředitelem a jiné s paní psycholožkou uvnitř. Většinou nás více bavily hry venku. Nejzajímavější byla noční stezka odvahy, mrkaná, běh se žebříkem,

hra s lyžemi.

Pobyt byl vůbec v duchu různých kolektivních her, které byly založeny na spolupráci, takže se nám na konci pobytu zdálo, že jsme většími přáteli, více si rozumíme a navzájem se posloucháme.

Alžběta Jedličková

Družíme se ve družině

Vlaštovkový den

Ve čtvrtek 25. září jsme ve školní družince vyráběli vlaštovky z papíru. Někteří z nás si je i krásně pomalovali. Největší radost jsme měli, když jsme mohli na školní zahradě vyzkoušet, jak nám létají...

Usmívej se sluníčko

Poslední letní čtvrtletní odpoledne si školní družinka zpestřila výtvarnou soutěží na téma „Usmívej se sluníčko“. Děti malovaly, skládaly, vystřihovaly a vyráběly sluníčka různými technikami. Nakonec si s nimi vyzdobily třídy. Autoři nejkrásnějších sluníček byli odměněni.

Drakiáda

V říjnu školní družinka uspořádala již tradiční drakiádu. Několik dní děti vyráběly ve skupinkách či jednotlivě draky z papíru a různé je zdobily. V den drakiády našťastí nepršelo a tak se mohlo všech pět oddělení vydat na školní zahradu a zkusit, jak

jim draci létají. Dráčky byli opravdu krásně barevní a některým se povedlo i vzlétnout. Nakonec odborná porota složená z paní vychovatelek rozhodla, kteří byli ti nejlepší a nejkrásnější. Tvůrci těchto draků byli i sladce odměněni. Už se všichni těšíme na další soutěže.

Podzimní víly

Dne 23. října se děti z družinek ponořily do své fantazie a společnými silami tvořily podzimní víly z přírodních materiálů. Těmto nádherným dílům předcházely procházky do okolí a sbírání plodů přírody. Děti sebrané listy přiřazovaly k jednotlivým stromům. Barevné listy pak společnými silami vylisovaly a později je využily ke kreativní tvorbě. Vznikala tak originální a krásná díla nejen díky šikovným ručičkám našich dětí, ale také díky kouzelné přírodě.

Hrátky se slovy v 5.B

Věra Málková – Podzim

Podzim, to je období,
které nás moc nezlobí.
Kéž je každý den,
kdy sluníčko svítí jen.

Vykoukne mrak
a za ním letí drak.
Nikomu to nevadí,
ať si lítá v pozadí.

To jsou ale barvičky!
Podzim dělá malbičky.
Listy potom lítají
a tiše si šeptají.

Uschla támhle kytička,
přikryjí ji listička.
Podzim je prima,
zazáří a je tu zima.

Tomáš Vacek – Podzimní výlet

Fouká vítr, to je zpráva,
dráček na nás pentlemi už mává.
Čím dál víc ho velká výše láká,
rád by vzlétl vzhůru nad oblaka.

Je to krása vidět z nebe svět,
kdekdo mu to může závidět.
My ti, dráčku, přejem hezký let,
jen ať se nám brzy vrátíš zpět.

Adéla Mertová – Podzim

Prázdniny skončily, podzim se blíží,
zvířátka hledají potravu stíží.
Děti venku pouští draky,
vyletí až nad oblaky.

Prázdniny skončily, to je škoda,
začíná škola, to je nuda.
Nuda trvá chvilku,
a tak píšu básničku.

Veronika Fárková – Podzim

Na nebi sedí šedivý mrak,
na něm létá barevný drak.
Ze stromu padá za listem list,
podzim je tady, budem si čist.

Vítr a dešť prohnal se polem,
zamával zvířátkům,
která šla kolem.
Děti si chystají teploučké kabáty,
spěchají do školy od mámy,
od táty.

Daniel Matýs – Snění

Podzim je tu a taky nečas,
ranní mráz už listy setřás.
Slunný den vypadá nevinně,
zhlíží se rád v modré hladině.

Můžu tu klidně chvíli snít,
svět v zrcadle si představit.
Mám to vlastně rád,
podzimem se zabývat.

David Votava – Abeceda

B je jako svislá čárka
a dvě boule nad sebou,
to pozná i malá Šárka
se svým bratrem nezbedou.
C je měsíc na nebi,
co oblohou pluje,
když však přijde úplněk
v O se proměňuje.

Jiřina Beranová – Písmenka

C je malý měsíček,
svítí kolem hvězdiček.
J je sladké lízátko,
líznou si ho zakrátko.
Y je židlička,
chybí mu jen nožička.
Z jsou prudké zatáčky,
vyvedou z míry řidiče
nováčky.

Oblíbené hračky ve 3.B

Natálie Brtková: Mám méďu, kterého jsem dostala k druhým narozeninám. Je to můj nejoblíbenější plyšáček. Jmenuje se Míša. Chodím s ním spát, ale v posteli zabírá moc místa, protože je hodně tlustý a velký. Proto mu vždycky ustelu hned vedle své postele. Dám pod něj deku a pod hlavu dostane polštář, nakonec ho přikryju peřinou. Je dobře, že Míša spí vedle mé postele, protože já často v noci padám, ale neuhodím se, protože tam mám méďu a ten je pěkně měkkounký.

Vojtěch Ouřecký: Mám slona a netopýra. Slon se jmenuje Tlustoch a netopýr Nety. Slon je celý růžový a je můj nejoblíbenější, protože jsem ho dostal od paní učitelky ze školky - Zorky a Ivanky. Každý den s ním spím. Nety je fialový netopýr a je můj milovaný, protože jsem ho dostal k narozeninám.

Nikol Mervová: Mám svého oblíbeného plyšáčka, je to medvídek Pú z pohádky. Dostala jsem ho za vysvědčení a taky proto, že jsem svého prvního medvídky zapoměla v autobusu a on odjel do světa. Medvídky Pú mám ráda, protože má takové krásně baculaté tvářičky. Vždycky před spaním se s ním pomazlím a pak spolu jdeme spát. Někdy si spolu hrajeme, jako že si dáváme čaj o páté. Někdy si čaj dokonce uvaříme doopravdy.

Dopoledne na dopravním hřišti

V polovině září navštívila naše třída dopravní hřiště. Na místě už na nás čekal policista, který nám celé hřiště ukázal.

Rozdělili jsme se do skupin. První parta šla jezdit, ostatní jsme si hráli na hřišti, kde byla perfektní lanovka, žebřiny a pro-

lézačky. Jízda na kolech nás moc bavila, poznávali jsme dopravní značky, různě jsme se předjížděli, dávali si přednost a také závodili. Postupně jsme se všichni vystřídali. Udělali jsme si společně foto, pak jsme si sbalili věci a před polednem jsme dorazili zpět do školy.

Denisa Machovcová

